

КИТОБИ НАҲУМИ НАБӢ БОБИ ЯКУМ

Парвардигор пок аст.

1. ВАҲӢ дар бораи Нинве; китоби рӯъёи Наҳуми алқӯшӣ.
2. Парвардигор Худои ғаюр ва интиқомгир аст; Парвардигор интиқомгир ва пурхашм аст; Парвардигор аз адуёнаш интиқом мегирад, ва хашми Худо барои душманонаш нигоҳ медорад.
3. Парвардигор пурсабр ва бузургқувват аст, ва бечазо намегузорад; роҳи Парвардигор дар тундбод ва тӯфон аст, ва абрҳо ғубори пой Ӯст.
4. Бар баҳр итоб менамояд, ва онро хушк мекунад, ва ҳамаи наҳрҳоро хушконидааст; Бошон ва Кармил пажмурда гаштааст, ва гули Лубнон пажмурда гаштааст.
5. Кӯҳҳо аз Ӯ ба ларза омадааст, ва пуштаҳо гудохта шудааст; ва замин аз ҳузури Ӯ чунбиш кардааст, ва ҷаҳон ва ҳамаи сокинони он низ.
6. Пеши ғазаби Ӯ кист, ки тавонад истодагӣ кунад? Ва кист, ки ба хашми Ӯ тавонад тоб оварад? Қаҳри Ӯ мисли оташ забона мезанад, ва саҳраҳо аз шиддати он пора-пора мешавад.
7. Парвардигор некӯст – дар рӯзи мусибат паноҳгоҳи мустаҳкам аст, ва паноҳбарони Худо мешиносад.
8. Ва бо селоби шадиде Ӯ макони онро* тамоман ба ҳалокат хоҳад расонид, ва торикӣ душманони Ӯро таъқиб хоҳад кард.
9. Дар бораи Парвардигор шумо чӣ андеша доред? Ӯ тамоман ба ҳалокат хоҳад расонид, ва мусибат бори дигар ба миён нахоҳад омад.
10. Зеро, азбаски мисли хорҳо ба ҳам печидаанд ва мисли майзадагон масту мадҳуш шудаанд, онҳо мисли коҳи хушк комилан хоҳанд сӯхт.
11. Машваратчии шарире ки дар бораи Парвардигор андешаи бад дорад, аз ту берун омадааст.
12. Парвардигор чунин мегӯяд: «Ҳарчанд онҳо пурзӯр ва сершумор бошанд ҳам, вале шикаст хӯрда, аз назар ғойб хоҳанд шуд; ва туро, эй Яҳудо, ки ба азият дучор намудаам, дигар азият нахоҳам дод.

*8. Шаҳри Нинве, ки пойтахти мамлакати Ашшур буд, дар назар дошта шудааст.

13. Ва алҳол юғи вайро аз гардани ту хоҳам шикаст, ва бандҳои туро хоҳам барканд».

14. Ва дар бораи ту* Парвардигор амр фармудааст: «Насле бо номи ту дигар нахоҳад буд; аз хонаи худоёнат санам ва бутро нобуд хоҳам кард, қабри туро дар он ҷо хоҳам сохт, зеро ки ту разил будӣ».

Башорати оянда.

15. Инак, бар кӯҳҳо пойҳои башоратдиҳандае ки аз сулҳу осоиштагӣ хабар медиҳад: идҳои худро, эй Яҳудо, ид намо, назрҳои худро ба ҷо биёр, зеро ки шарир дигар аз ту қадамгузор нахоҳад шуд: вай саросар нобуд гардидааст.

БОБИ ДУЮМ

Хароб шудани Нинве; ҳарбу зарб дар кӯчаҳои он.

1. ХАРОБКУНАНДА ба муқобили ту баромадааст: ҳисорро муҳофизат намо, роҳро посбонӣ бикун, камарро маҳкам бибанд, қуввати зиёде фароҳам овар.

2. Зеро ки Парвардигор шавкати Яъқубро мисли шавкати Исроил аз нав барқарор месозад, чунки торочгарон онҳоро тороч намуда, навадошонро несту нобуд кардаанд.

3. Сипари паҳлавонони вай суп-сурх аст, чанговарони вай либоси арғувонӣ пӯшидаанд; пӯлоди аробаҳояш дар рӯзи тайёрии вай мисли оташ барқ мезанад, ва найзаҳои вай дар ҷавлон аст.

4. Аробаҳо дар кӯчаҳо девонавор медавад, дар майдонҳо гулдур-гулдур мекунад; намуди онҳо мисли машъалҳост, мисли барқҳо ялт-ялт мекунад.

5. Вай зӯроваронашро ҷеғ мезанад, лекин онҳо дар вақти роҳ рафтан пешпо мехӯранд; онҳо сӯи ҳисор мешитобанд, вале сакфи муҳофизат аллакай тайёр шудааст.

6. Дарвозаҳои наҳрҳо кушода шуд, ва қаср ба ҳарос афтод.

7. Ва малика бараҳна карда, ба асирӣ бурда шуд, ва канизонаш синазанон, мисли садои кабутарон оҳу воҳ мекунанд.

8. Ва Нинве аз аввали мавҷудияташ мисли ҳавзи пур аз об буд, ва

*14. Подшоҳи Ашшур дар назар дошта шудааст.

ҳоло онҳо ру ба гурез овардаанд. «Биистед, биистед!» Валекин ҳеч кас ба ақибаш нигоҳ намекунад.

9. Нукраро тороч кунед, тиллоро тороч кунед! Захираҳои ҳар навъ колои гаронбаҳо интиҳое надорад.

10. Вай тороч, валангор ва хароб гардидааст, ва дилаш ҳаросон ва зонуҳояш ларзон шудааст, ва ҳамаи камарҳоро ларза гирифтааст, ва ранги рӯи ҳама паридааст.

11. Кучост он макони шерон, ва он чарогоҳи шерони ҷавон, ки шери нар ва шери мода бо шербача дар он ҷо гаштугузор мекарданд, ва касе набуд, ки онҳоро безобита кунад?

12. Шери нар басо барои шербачаҳои худ мебарид, ва барои шерҳои модаи худ буғӣ менамуд, ва мағораҳои худро аз сайд, ва лонаҳои худро аз нахчир пур мекард.

13. «Инак Ман, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, ба ту зид ҳастам, ва аробаҳои туро дар дуд хоҳам сӯзонид, ва шамшер шерҳои ҷавони туро талаф хоҳад кард, ва шикори туро аз замин нобуд хоҳам сохт, ва овози элчиёнат дигар шунида нахоҳад шуд».

БОБИ СЕЮМ

Ҳар он чи кишт кунӣ – онро хоҳӣ даравид.

1. ВОЙ ба ҳоли шаҳри хунхор! Сар то сари он пур аз макр ва ситам аст, ва тороч аз он дур намешавад.

2. Садои тозиёнаҳо, ва овози гулдурроси чархҳо, ва аспони даванда, ва аробаҳои чархзананда ба гӯш мерасад.

3. Саворон бо шиддат асп меронанд, ва ялт-ялти шамшерҳо, ва барқзании найзаҳо, ва анбӯҳи кушташудагон, ва тӯда-тӯда ҷасадҳои мурда ба назар мерасад, ва ҷасадҳо интиҳое надорад, ва роҳгузарон ба он ҷасадҳо пешпо мехӯранд.

4. Ин ҳама аз боиси зиннокории зиёди фоҳишаи зеботалъати соҳиби ҷодуҳо ба амал омадааст, ки вай халқҳоро бо зиноҳои худ, ва қабилаҳоро бо ҷодуҳои худ мефурӯшад.

5. «Инак Ман, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, ба ту зид ҳастам, ва доманатро бар рӯят хоҳам бардошт, ва аврати туро ба халқҳо, ва нанги туро ба мамлакатҳо нишон хоҳам дод.

6. Ва наҷосатҳо бар ту хоҳам рехт, ва туро нафратангез хоҳам гардонид, ва туро барои хандахариш ба тамошои мардум хоҳам гузошт».

7. Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки ҳар кӣ туро бинад, худро аз ту канор гирифта, хоҳад гуфт: "Нинве валангор шудааст!" Кист, ки дар ҳаққи вай афсӯс хӯрад? Аз кучо барои ту таъзиякунандагонро пайдо кунам?
8. Оё ту аз Нӯ-Омун беҳтар ҳастӣ, ки бар наҳрҳо ҷойгир буда, онро об ихота мекард, баҳр қалъаи он буд, яъне ҳисорааш аз баҳр иборат буд?
9. Ҳабаш иқтидори он буд, ва Миср низ, ки қӯшунаш сонун шумор надошт; Фут ва Лубим мададгори ту буданд.
10. Вай низ ҷалои ватан шуда, ба асирӣ рафтааст; кӯдаконаш низ дар сари ҳар кӯча ба сангҳо зада кушта шудаанд; ва бар ашрофи вай қуръа партофтаанд, ва тамоми ақобираш бо занҷирҳо баста шудаанд.
11. Ту низ масту мадҳуш гардида, аз назар ғойб хоҳӣ шуд; ту низ аз дасти душман паноҳгоҳ хоҳӣ ҷуст.
12. Ҳамаи қалъаҳоят ба дарахтони анцире монандӣ хоҳад дошт, ки навбарҳояш пухта расида бошад: ҳамин ки таконе дода шавад, меваи онҳо ба даҳони хӯранда меафтад.
13. Инак, қавми ту мисли занонанд андаруни ту; дарвозаҳои замини ту барои душманонат васеъ кушода мешавад; оташ ғалақаҳояшро сӯзонидаст.
14. Барои замони муҳосираат об захира намо; қалъаҳоятро мустаҳкам кун; ба лой даро, ва гилро пой бизан, қолиби хиштро ба даст гир.
15. Дар он ҷо оташ туро хоҳад сӯзонид, шамшер туро нобуд хоҳад кард, туро мисли малах хоҳад хӯрд, агарчи ба сони кирми малах биафзой, яъне ба сони малах зиёд шавӣ.
16. Тоҷиронат аз ситорагони осмон зиёдтар шудаанд; мисли малах ҳучум карда, парида мераванд.
17. Миронат мисли малах, ва амалдоронат мисли анбӯҳи ҷарод мебошанд, ки дар рӯзи сармо бар деворҳо ҷойгир мешаванд, аммо ҳамин ки офтоб тулӯъ кунад, парида мераванд, ва маълум нест, ки ҷояшон кучост.
18. Ҷӯпонони ту, эй подшоҳи Ашшур, пинак рафтаанд, зӯроварони ту хобидаанд; қавми ту бар кӯҳҳо пароканда шудаанд, ва касе нест, ки онҳоро ҷамъ оварад.
19. Барои шикасти ту муолиҷае нест, зарбае ки ту хӯрдаӣ, даво надорад; ҳамаи онҳое ки ин хабарро дар бораи ту шунидаанд, ба

ҳоли ту чапак заданд, зеро кист, ки бадии ту ба вай ҳамеша
нарасида бошад?